

Носієм суверенітету і єдиним джерелом влади в Україні є народ.

Стаття 5 Конституції України

№ 40 (108)

Наша ГРОМАДА

П'ЯТНИЦЯ,
1 листопада '19

9 листопада – Всеукраїнський день працівників культури та майстрів народних мистецтв

Шановні колеги!

Щиро вітаю з професійним святом всіх, хто присвятив себе благородній справі – зберігати, розвивати і відтворювати безцінні духовні скарби нашого народу.

Культура робить людину особистістю, незримою силою вона формує національну спільність, робить нас неповторними, несхожими на інших. Дякуючи щоденній праці клубних працівників, бібліотекарів, невтомно доглядаються джерела духовності, правди і краси.

Ваша праця завжди на виду: ви створюєте людям свято, допомагаєте молодому поколінню долучатися до витоків української культури, бачити в ній все саме найкраще і цінне.

Бажаю вам вдячних цінителів вашої праці, невичерпного натхнення, потужної творчої енергії, з ентузіазмом шукати і втілювати в життя свої приголомшливі ідеї, перетворювати задумане в шедеври! Нехай ваша праця буде гідно винагороджена, а заслуги не залишатимуться непоміченими!

З повагою *Марина ПРОФАТИЛО,*
директор Центру культури і дозвілля
Катеринівської сільської ради

Профспілка підтримує педагогів

Днями в столиці посланці профспілки працівників освіти і науки України з усієї України взяли участь в акції протесту проти звуження прав та гарантій освітань, передбачених проектом закону про загальну середню освіту. Профспілка вимагає зберегти надбавки та доплати педагогам за вислугу

років, престижність педагогічної праці, перевірку зошитів, завідування кабінетом, класне керівництво, вчене звання, науковий ступінь. Вона також виступає за можливість роботи за безстроковими трудовими договорами для працівників пенсійного віку, добровільність сертифікації та ін.

Збільшено лікарняні

В Україні на 27,2% зросла допомога під час перебування на лікарняному. В середньому сьогодні нараховують за кожен день 274,75 грн. Як повідомили у Фонді соціального страхування, розмір виплат залежить від тривалості страхового стажу та середньоденної заробітної плати працівника. Особи, які мають страховий стаж до 3 ро-

ків отримують 50% середньої заробітної плати, від 3 до 5 років – 60%, від 5 до 8 – 70%. Сто відсотків середньої заробітної плати отримують працівники зі стажем понад 8 років, які застраховані і мають пільги згідно із законодавством. Допомога з тимчасової втрати працездатності виплачується, починаючи з шостого дня лікарняного.

Перед Днем села освятять нову церкву

21 листопада в Олексіївці відзначатиметься День села.

Оскільки цей день для олексіївців – ще й храмове свято, відбудуться як мирські, так і церковні заходи. Почнеться все о дев'ятій ранку зі служби в храмі Архистратига Михаїла (його нове приміщення освятять 17

листопада). Об одинадцятій олексіївці зберуться в церковній трапезній на обід, о п'ятнадцятій – в будинку культури, де їм буде запропоновано розважальну програму. У профільному відділі Катеринівської сільської ради саме працюють над тим, щоб свято вдалося яскравим.

Субсидії стають доступнішими

20 жовтня уряд ухвалив постанову, якою спрощено порядок призначення житлових субсидій окремим категоріям населення.

Зокрема, надано право комісіям органів місцевого самоврядування призначати житлову субсидію дитячим будинкам сімейного типу (ДБСТ) на понаднормову площу житла, при цьому до доходу ДБСТ не враховуватиметься матеріальна допомога та стипендія дітей-сиріт і дітей, позбавлених бать-

ківського піклування, а також придбані ними транспортні засоби. Також у сільській місцевості при призначенні субсидії не враховуватимуться доходи одного з подружжя пенсійного віку, який зареєстрований за іншою адресою; субсидія військовослужбовцям призначатиметься без отримання інформації про сплату ними єдиного соціального внеску; наявність причепа, від випуску якого минуло менше 5 років, не буде підставою відмови в субсидії.

Чому не варто легковажити із щепленням проти дифтерії

Останнім часом в нашій країні реєструються випадки захворювання на дифтерію. Наскільки ця хвороба є загрозливою для здоров'я і життя українців?

За статистикою, з тисячі хворих на кір помирає одна людина, а при дифтерії фіксують від 50 до 100 смертей на тисячу інфікованих. Тобто наслідки можливого спалаху дифтерії в Україні можуть бути набагато серйознішими, ніж ті, що спостерігаються у випадку з кором.

Дифтерія – це гостре інфекційне захворювання з повітряно-крапельним механізмом передачі, яке характеризується запаленням (переважно слизових оболонок ротоглотки) та явищами загальної інтоксикації з переважним ураженням серцево-судинної та нервової систем. Прояви захворювання: біль у гор-

лі, підвищена температура, лихоманка, набряк слизової оболонки ротоглотки, наліт на мигдалинах сірого кольору, осиплість голосу, набряк ший, збільшення шийних, підщелепних лімфатичних вузлів.

Ускладненнями від дифтерії є блокування дихальних шляхів, інфекційно-токсичний шок, пошкодження серцевого м'яза (міокардит), ураження нервової системи, нефрозонефрит, легенева інфекція (дихальна недостатність або пневмонія).

Єдиний спосіб захиститися від дифтерії і попередити розвиток небезпечних ускладнень – вакцинація дітей згідно з календарем профілактичних щеплень та ревакцинація дорослих кожних 10 років.

Тим, хто хоче вакцинуватися, треба отримати в сімейного лікаря направлення.

Зелений колір дитсадка – не остаточний

У трьох закладах освіти Катеринівської сільської ради – в розпалі ремонтні роботи. Ось що повідомили про це в відділі освіти, культури, спорту, туризму, охорони культурної спадщини та праці Катеринівської сільської ради. У закладі дошкільної освіти «Колосок», що в Олексіївці, проводиться поточний ремонт приміщень харчоблоку та їдальні. Бригада ремонтників облицьовує стіни та підлогу керамічною плиткою, монтує підвісні стелі, лагодить системи опалення, облаштовує автоматику водопроводу, стіни опоряджує гіпсокартонними плитами. Роботи плануються завершити до середини цього місяця.

Планом капітального ремонту в Катеринівському ЗДО

«Сонечко» передбачено утеплення стін зовні мінераловатними плитами, їх штукатурення та грунтування з додаванням барвника. Роботи з утеплення фасадів заплановано завершити до кінця цього місяця. Нині будівля зовні – соковитого зеленого кольору. Але він – не остаточний. Зелений барвник додано в ґрунтівку для того, аби споруда виглядала привітною (без цього вона була б сірою, похмурою). Фасади закладу ще оздоблять декоративною штукатуркою та пофарбують відповідно до дизайнерського про-

екту. Декоративні роботи завершать 2020 року.

Також ведеться капітальний ремонт спортивної зали корпусу №1 ліцею «Нова школа», що в Катеринівці. Повністю замінено дерев'яні конструкції даху, щоб на них прикріпити металеві профільовані листи. Розпочато внутрішні роботи – штукатурення стін, монтування нової

стелі. Стіни пофарбують. Дерев'яну підлогу полагодять та постелять на ній спеціальний, для спортивних зал, лінолеум. У планах – завершити ці роботи до середини наступного місяця.

Гірники – осикиватцям

В Осикиватому громадська криниця набула нового, сучасного вигляду. Днями замість її старої бетонної конструкції встановлено естетично привабливий зруб. Це подарунок осикиватцям від акціонерного товариства «Кіровоградське рудоуправління». Гірниче підприємство придбало зруб за свої кошти. Його ж працівники виконали необхідні монтажні роботи.

З давніх давен криниця є невід'ємною частиною побуту українського села й символізує джерело всякого добра. Не випадково старі люди казали: «До доброї криниці стежка утоптана», «Не погань криниці, бо схочеш водиці» і т. д. Криниці також присвячено чимало народних пісень.

Землю все одно вже продають

Якщо не зняти обмеження на купівлю-продаж землі, на Україну вже в недалекому майбутньому чекатимуть великі неприємності. Це довели українці, які вже звернулися до Європейського суду з прав людини. Авторитетний суд не тільки зобов'язав нашу країну не чинити перепон позивачам щодо реалізації їхнього права, а й сплатити їм компенсацію за поневірвання по чиновницьких кабінетах і судах.

Отже, продовжувати мораторій на продаж сільськогосподарської землі немає сенсу. Це розуміє нинішня влада. Не випадково президент Володимир Зеленський оголосив, що із жовтня наступного року в Україні запрацює ринок землі. Уже подано до парламенту необхідний законопроект.

Чи треба дозволяти купівлю-продаж землі? На відміні від деяких політичних сил, фахівці стверджують: треба, адже мораторій порушує конституційне право громадян вільно розпоряджатися власністю. Тим більше, що чорний ринок землі працює на повну потужність. Існують способи, як обійти мораторій, чим і користуються різні ділки.

А що думають про ринок землі жителі нашої громади?

Виконуючий обов'язки сільського старости Володимирівки **Сергій Євченко** до нинішньої своєї посади був сільським головою, тож добре знає, що відбувається із землею, які настрої селян – вони за ринок землі чи проти нього, і тому подібне.

– Питання про те, дозволять чи не дозволять продавати землю, не є для наших селян сьогодні найголовнішим, – каже Сергій Степанович. – І це не через те, що їм байдуже. Ні. Селяни, як й інші верстви населення, добре усвідомлюють, що земля – це товар, на який рано чи пізно буде великий попит і його можна буде вигідно продати. Відтак ви не знайдете в нас жодної людини, яка б хотіла відмовитися від земельно-пау. Нерідко паї вже передано спадкоємцям, щоб нічого з ними не трапилося на випадок смерті власника. Більше того, сьогодні багато людей, не тільки тих, що живуть у селі, хоче отримати земельний наділ. І це серйозна проблема, адже цей рух стає масовим. Дехто навіть намагається через суд отримати право на земельний паї, мовляв, його безпідставно не включили до списку,

коли йшло розпаювання. Щодо самої землі, то треба мати на увазі, що вона вся вже розподілена, вільних ділянок немає.

На запитання, як він ставиться до того, що землю розділили між колишніми колгоспниками, Сергій Євченко відповів: в тій економічній ситуації, коли з ліквідацією колгоспів більшість їхніх працівників втратила роботу – єдине і головне джерело своїх доходів, розпаювання було виправданим кроком, і тому він його підтримує. Іншої думки стосовно того, як люди розпорядилися своїми наділами. Пояснює:

– Спочатку йшлося про те, що власники паїв об'єднуються

в кооперативи, створюватимуть інші виробничі структури. Натомість віддали землю в оренду, поставивши тим самим хрест – вибачайте за такий грубий вислів – на селах. Тому, що нові господарства не спроможні всіх забезпечити роботою, не поспішають добровільно вкладати кошти в соціальну сферу. Мине ще кілька десятиліть, і села як такі зникнуть, залишаться окремі з них, насамперед центри об'єднаних територіальних громад, та хутори, де мешкатимуть фермери.

Сергій Степанович розповів, що в селі близько десяти чоловік (переважно середнього віку) обробляють свої та своїх родичів паїв самостійно, але вони не роблять погоди, оскільки не можуть конкурувати із фермерськими господарствами, їх ніяким чином не підтримує держава.

Має він свою думку й стосовно того, як повинна проходити земельна реформа.

– Найкращим варіантом для нинішніх і прийдешніх поколінь українців було б, аби земля в тих селян, які хочуть її продати, скуповувала держава, а потім на конкурсній основі здавала її в оренду тим же фермерам, – каже. – Якщо ж дозволять скуповувати землю приватним власникам, фермерським господарствам і великим холдингам, це обмежить можливості тих, хто в майбутньому захоче присвятити себе праці на землі.

За словами Сергія Євченка, чорний ринок землі існує з моменту розподілу землі між селянами.

– Коли я чую заяви наших урядовців і народних депутатів про те, що третина сільськогосподарської землі вже продана, – каже, – я знаю, що це не перебільшення, що так воно і є. Нужда примусила багатьох наших людей продати свій паї, коли це можна було зробити, подарувати, обміняти на невелику ділянку, аби тільки отримати кошти для своїх нагальних потреб. Останнім часом набула поширення практика здачі паїв в оренду на дуже три-

валі терміни, наприклад, на 49 років. Фактично це той же договір купівлі-продажу, тільки називається інакше. При цьому йдеться про незначні кошти, в кілька разів менші реальної вартості паю. Це ще один аргумент на користь земельної реформи, з якою й так запізнилися. Дивно, що держава за двадцять з лишком років не спромоглася інвентаризувати свої землі, встановити, кому вони належать, хто ними користується, яка їй від того користь.

Дивує його й інше питання – вартість гектара землі. Як відомо, суспільству різними «фахівцями» й урядовцями нав'язується думка, що гектар землі сільськогосподарського призначення сьогодні не може перевищувати дві-три тисячі доларів. Сергій Степанович вважає, що таке обмеження, якщо його буде узаконено, діятиме в інтересах великих компаній, які хочуть скупити якнайбільше землі, й аж ніяк не в інтересах нинішніх власників паїв.

– Якщо ми говоримо про ринок, то ніяких обмежень щодо вартості землі не повинно бути, – каже він і додає: – Якби ринок землі було запроваджено відразу після розпаювання колгоспних земель, сьогодні паї у нашому селі коштував би 240 тисяч не гривень, а доларів. Уявляєте, про які кошти йдеться? Україні не потрібно було звертатися за кредитами до Міжнародного валютного фонду.

Жителі Осикуватого **Любов і Григорій Дубові** повідомили кореспондентів «Нової громади», що в їхньому селі чимало людей вже позбулися паїв.

– Були такі, що продавали свій паї – а це чотири гектари – всього за сімсот – вісімсот гривень, – сказала Любов Олександрівна. – Комусь потрібні були гроші, щоб

дитину до школи одягнути-взути, комусь – щоб полікуватися, от і продали за копійки.

Свою землю Дубові не збираються продавати, хоч уже й пенсіонери. Вони навіть не здають її в оренду.

– Син обробляє наші й ще кілька чужих паїв, – пояснив Григорій Миколайович. – Вирощує

сою, пшеницю, ячмінь. Він у нас ще дитиною навчився трактор водити.

Спочатку Дубові наймали техніку для виконання тієї чи іншої роботи, потім дещо з техніки купили. На запитання, чи вигідно самим обробляти, жінка й чоловік всміхнулися.

– Якби не вигідно було, віддали б в оренду фермеру, – мовила Любов Олександрівна.

Про те, що наступного року буде відкрито ринок землі, подружжя Дубових чуло, але їх це питання не цікавить. Пояснили: синові подобається поратися на землі, тому й не захоче, щоб паї продавали, а там видно буде.

Сьогодні не тільки Дубові не покладаються на майбутній ринок землі. Не розраховують на нього й інші власники земельних наділів. Причина проста – не відають, що являтиме собою той ринок, які правила запровадять. У той же час все більше й більше людей розуміє, що земля – це справді багатство, і чим її більше є в твоїй власності – тим краще. А це вже гарантія того, що дешево її вже ніхто не продаватиме.

Сергій ЗАДОРЖНИЙ

Час записатися в бібліотеку

Поліці Володимирівської, Катеринівської та Обознівської сільських бібліотек нещодавно поповнилися новими цікавими виданнями.

Володимирівська бібліотека отримала такі книжки: «Керрі» Стівена Кінга, «Біла ніч» Андрія Котюхи, «Єва спить» Франческо Меландрі, «Як приручити дракона» Крессиди Ковелл, «Малюк і навіжений дракон» Сашка Дерманського, «Гаррі Поттер і таємна кімната» Дж. К. Ролінг, Обознівська – «Чорний принц» Айріс Мердок, «Чудові історії на добраніч» Ервіна Мозера, «Казки веселі і сумні» Юрія Винничука, «Усе про Карлсона, що живе на даху» Астрід Ліндгрен, Катеринівська – «Картковий будинок» Майкла Доббса, «Танок драконів» Джорджа Р. Р. Мартіна, «Снігова королева» Ганса Христиана Андерсена, «Дитяча енциклопедія тварин», «Пригоди Аліси в Дивограї» Льюїса Керрола.

Про це повідомила Марина Профатило, директор Центру культури і дозвілля Катеринівської сільської ради. Вона запрошує усіх бажаючих відвідати бібліотеки в своїх селах.

Лікарем він став у Катеринівці

Пішов із життя багаторічний головний лікар Кіровоградського обласного онкологічного диспансеру заслужений лікар України Володимир Іларіонович Яриніч. Його внесок у розвиток охорони здоров'я, організацію надання допомоги хворим важко переоцінити. Ним зроблено десятки тисяч операцій, він є автором методик надання медичної допомоги хворим тощо.

Починав же свій трудовий шлях Володимир Іларіонович у Катеринівській лікарні. Сюди він приїхав за направленням після закінчення в 1963 році Дніпропетровського медичного інституту й пропрацював тут два роки. Ось як згадував він про своє перше робоче місце:

«Лікарня мала двадцять п'ять стаціонарних ліжок, лікувалися всі категорії населення, в тому числі працівники місцевого рудника вогнетривких глин. Робота в лікарні кипіла. Бо це була не одна тільки Катеринівка, а й села Олександрівка, Осикувате, Обознівка і навіть дитячий садок селища Нового – я його обслуговував як педіатр. За карету швидкої медичної допомоги була пара коней, запряжених у великий віз. Коли зараз медики скаржаться, що немає того чи іншого, мені хочеться перенести їх в той час, щоб подивилися, як тоді працювали їхні колеги.»

Він був у захваті від ставлення до роботи своїх колег. «Коллектив, – розповідав, – працював чудовий – кваліфікований і відпо-

відальний, переважно жіночий, із чоловіків – тільки головний лікар Микола Андрійович Бондар і я. Жінки настільки були відданими своїй справі, що я не можу порівняти з ними когось із сьогоднішніх. Вони за все переживали – за вчасне надання медичної допомоги, за господарську діяльність, за харчування.»

Опікуючись здоров'ям дітей, Володимир

Яриніч не цурався й іншої роботи, бо це була наука. Розкривав абсцеси, панариції, приймав пологи, накладав гіпс і т. д. Казав: «Все те, що сьогодні відноситься до другого рівня надання медичної допомоги, виконувалося на першому рівні, і я багато чому навчився, ніби ще один інститут закінчив. Уроки давали і медсестри, і акушерки. Багато що вперше почав розуміти тільки в Катеринівській лікарні. Там відбулося моє становлення як лікаря».

З 1965 по 1974 роки Володимир Яриніч працював лікарем-анестезіологом, хірургом, завідувачим хірургічним відділенням районної лікарні Кіровоградського району. У 1974 році був призначений головним лікарем Кіровоградського обласного онкологічного диспансеру. На цій посаді він пропрацював майже чотири десятиліття.

Володимир Іларіонович неодноразово відзначався державними нагородами. Зокрема, в роки незалежності України його було нагороджено орденами «За заслуги» III (2000 р.) та II (2006 р.) ступенів.

Володимир Іларіонович Яриніч служив зразком ставлення до своєї професії, до служіння людям, був уважним, турботливим, відповідальним. Таким він і залишиться в пам'яті тих, хто його знав.

Майже півстоліття – з 1968-го по 2014-й – працювала Майя Вітряченко бібліотекаркою в Обознівці. Вона розповіла «Нашій громаді» про місцевих бібліофілів, про найпопулярнішу в селі літературу, а також пригадала, як її примушували популяризувати серед школярів книжки про Володю Ульянова, майбутнього вождя пролетаріату.

Насамперед же автор цих рядків поцікавився у Майї Юхимівни, що спонукало її піти в бібліотекарі.

– Читати люблю з дитинства, – пояснила співрозмовниця. – Родом я – з Федорівки, теж нашого району. З подругою, Надією Шаповаловою, брали книжки в бібліотеці, читали їх по черзі, потім ділилися враженнями. Нам полюбилися «Два капітани» і «Остання справа Коршуна».

Майя Вітряченко має на увазі книжки Веніаміна Каверіна та Вадима Пеунова. Другий з них, до речі, живий, йому 96 років, мешкає в Северодонецьку, куди перебрався з Донецька, коли там почали стріляти, а в квартирі не стало води і світла. В останній, виданій 2016 року, книжці Пеунова є повість про його дядька, розстріляного в часи правління Сталіна. А в першій книжці під назвою «Остання справа Коршуна» йдеться про те, як працівники МДБ СРСР ловили в Західній Україні шпигуна на прізвище Коршун.

– І досі дружу з Надією, – похвалилася Майя Вітряченко. – По телефону чи не щодня спілкуємося. Мій чоловік, Валентин Петрович, аж заздрить нашій дружбі.

Закінчивши училище культури в Олександрії, Майя Юхимівна завідувала клубом в Покровському, потім працювала бібліотекаркою у Федорівці.

– У Покровському я й у духовому грала, на трубі, – пригадала вона. – Більше дівчат в оркестрі не було. Коли переводилася в бібліотеку, думала: ото вже начитаюся! Потім виявилось: бібліотекарю ніколи читати.

– 1969 року Валентин з армії повернувся, – продовжила розповідати пенсіонерка Вітряченко. – І запала я йому в вічі. Одружилися ми. Чоловік у колгоспі шофером працював. Уже жонатим він пристрастився до читання. Усе, що було в бібліотеці, перечитав. Найбільше його цікавили детективи, історичні романи.

За словами Майї Вітряченко, в ті роки багатенько обознівців захоплювалося творами Александра Дюма, особливо «Графом

Монте Крісто» (бібліотека мала 12 томів Дюма, через великий попит це зібрання швидко стало пошарпанним), «Переяславською радою» Натана Рибак, «Святославом» і «Володимиром» Семена Скляренка, пригодницькими романами Юліана Семенова, фантастикою Олександра Беляєва. Звісно ж, читали й «Роман-газету». Дуже популярними серед дітей були «Дика собака Динго» Рувіма Фраермана, «Тореадори з Васюківки», «Незвичайні пригоди Робінзона Кукурузо» та інші твори Всеволода Нестайка.

На прохання розповісти про найактивніших читачів минулих

тективів; нині вона вже не читає, бо недобачає», Анастасія Шапоренка («Йому книжки з бібліотеки носила дружина, Людмила Степанівна, яка в сільраді працювала»), Ліну Ярошенко («Ліні Миколаївні по роботі треба було багато читати, вона ж – вчителька»), покійного Петра Каюду («Петро Тимофійович воював на флоті, тож любив читати про море, про моряків»), Сергія Ломаку, Андрія Маломужа, Віку Панфілову.

– Сергій Ломака та Андрій Маломуж, коли були дітьми, щотижня приходили по нові книжки. Я їх питала, чи прочитали те, що здають. Вони запевняли:

Майя Вітряченко:

Як появилися комп'ютери, люди стали менше читати книжки

років Майя Вітряченко назвала Олександра Ткаченка, Антона Безлатного, Мотрону Недобой, Поліну Шептенко (їх уже немає), Марію Чусовітину («Дуже хороша людина, вона листоношею працювала, прочитала багато історичних, воєнних романів, де-

так. Андрій, бувало, приходив до мого свекра, Петра Гнатовича, щоб той йому порадив якусь книжку. Свекор любив дітей, цукерками завжди пригощав, був грамотний, багато читав. Одного разу свекор розповів Андрію про письменника Мельникова, твори

якого – «На горах» і «В лісах» – дуже шанував. Андрій взяв їх у бібліотеці, прочитав, вони й йому сподобалися, – пам'ятає Майя Вітряченко.

Мова – про російського письменника й етнографа Павла Івановича Мельникова (1818 – 1883), також відомого як Мельникова-Печерського. Найвідоміші його романи – дилогія «В лісах» і «На горах», в яких описано звичайні нижньгородських купців-старобрядців, деякі критики ставлять ці твори в один ряд з «Війною і миром» Толстого та «Бісами» Достоевського.

– Тим часом районний відділ культури давав нам, сільським бібліотекарям, настанови: треба, щоб діти більше про Леніна знали, – згадала Майя Юхимівна про все ті ж радянські часи. – Першою та другокласницею ще читали таку літературу, старші ж не хотіли. Тому я вписувала в їхні формуляри книжки про Володю Ульянова і наказувала: якщо питають, чи читали вони це, щоб відповідали ствердно.

– У жнива я виїжджала на поле, щоб дати жнивярям газети, журнали, книжки, – зауважила Майя Вітряченко. – Робила це й на тваринницьких фермах. У бібліотеці були стенди, на яких розповідалися про найкращих працівників колгоспу – Раїсу Воловик, Ольгу Безлатну та інших. В оформленні стендів мені допомагав вчитель Дубас, він умів малювати. А ще упродовж двадцяти років я спільно з працівниками

сільради проводила в Обознівці шлюбні обряди.

– Роботу свою я любила, – запевнила Майя Юхимівна. – Щоправда, доводилося виконувати й багато й бюрократичної роботи, маю на увазі регулярне складання звітів. Та я не нарікала. Маю чимало похвальних грамот.

Що стосується книжкового фонду, він, за словами Майї Вітряченко, постійно поповнювався в 1970-х – 1980-х роках, потім у цій справі настало тривале застигання, і тільки в 2010-у Обознівська сільрада виділила три тисячі гривень на літературу для бібліотеки.

– Чула, що тепер наша бібліотека знову отримує гарні книжки, – рада пенсіонерка Вітряченко за заклад, в якому працювала більшу частину свого життя. Майя Юхимівна сподівається, що завдяки цьому більше молоді зацікавиться книгозбірнею, як це було після суттєвого поповнення книжкового фонду в 2010 році (тоді й старики потяглися до бібліотеки, бо все, що було в ній раніш, уже перечитали). Хоча в те, що народ стане масово, як у 1980-х, читати книжки, Майя Вітряченко не вірить. Причину зменшення інтересу суспільства до книжки вона вбачає в тому, що стали доступними комп'ютери, різні гаджети.

– Як появилися комп'ютери, люди стали менше читати книжки, – знає Майя Юхимівна.

Віктор КРУПСЬКИЙ

Роботи вистачає цілий рік

Мова – про працівників комунального підприємства Катеринівської сільської ради «Обрій».

З весни до осені вони косять бур'яни обабіч доріг, поливають молоді деревця в громадських місцях, узимку – чистять від снігу автобусні зупинки, цілий рік збирають побутові відходи в населення (підприємство має сміттєвоз), доглядають за дитячими майданчиками. Їхня ж турбота – сільські системи водопостачання. Так, нинішнього року комунальники 12 разів усували пориви в Катеринівці й Обознівці, виконали поточні ремонти водогонів у Лісному й у Обознівці на вулиці Колгоспній, в тих же Лісному й Обознівці замінили автоматику водопостачання, а в Обознівці на Садовій – відремонтували насос, на Світанковій – відновили допоміжну скважину. Обслуговують вони й очисні споруди та систему каналізації в Катеринівці.

Підтримувати в належному стані приміщення закладів соціально-культурної сфери – теж обов'язок «Обрью». Нинішнього року працівникам КП довелося ремонтува-

ти приміщення дитсадка у Володимирівці (незабаром відкриється) та облаштувати там дитячий майданчик, частково замінювати шифер покрівель олександрівського та катеринівського корпусів ліцею «Нова школа», клубів у Катеринівці й Обознівці, котельні дитсадка в Катеринівці. Ремонт класних кімнат для першачків у Катеринівці, Володимирівці та Олександрівці, частини меблів у катеринівських корпусі ліцею та дитсадку, стелі в Осиковатському клубі, приміщень Обознівського ФАПу та колишньої сільради в Обознівці – також їхня робота.

Ще комунальники встановили бойлери, рукомийники в катеринівському, олександрівському, володимирівському корпусах ліцею, сантехніку в Володимирівській амбулаторії (під'єднавши її до водогону).

Навіть дорожні ремонти під силу працівникам «Обрью». Так, цього року вони поклали 40 мішків званого холодного асфальту в Катеринівці й Обознівці, більше половини цього матеріалу придбало АТ «Кіровоградське рудоуправління».

Танцює з дитсадка

Анастасія Дибенко, четвертокласниця ліцею «Нова школа», давно живе за розпорядком, якого не всякий дорослий витримає. П'ять разів на тиждень вона після уроків їде в селище Нове, де займається танцями в школі естетичного виховання «В гостях у казки». Повернувшись додому в Катеринівку, дівчинка засідає за підручники – треба виконати домашні завдання.

– Настя завжди приходиться на уроки підготовленою, – похвалила Анастасію її вчителька Алла Очкала. – Вона добре встигає з математики й української мови, про фізкультуру вже й не кажу, це її улюблений предмет. Щоправда, з читання Насті треба трохи підтягнутися. Заняття танцями не заважають їй добре вчитися. До речі, Настя – не єдина танцівниця в нашому класі. Крім неї і Рити Циби, яка теж займається хореографією в селищі Новому, є в нас учні, які беруть участь в шкільному танцювальному гуртку.

– Займаюся танцями з дитсадка, – розповіла Настя. – Це дуже цікаво. До того ж, завдяки танцям я вже побувала в Одесі, Львові, скоро поїдемо в Грузію.

Настя пообіцяла, що, повернувшись з Грузії, поділиться враженнями від цієї країни з читачами «Нашої громади».

Віктор ІВАНЕНКО

Вибираємо електрообігрівач

З настанням холодів багато хто задумується: а чи не купити електрообігрівач? Про види таких приладів йдеться далі.

Масляні радіатори

Потужність таких приладів – від 1 до 2,5 кВт. Вони використовуються як додаткові прилади для обігріву. Обігрів відбувається завдяки нагрівальним елементам, зануреним в мінеральне масло, яким наповнений пристрій. Тепле повітря поширюється приміщенням шляхом природної конвекції. Швидкість і інтенсивність нагріву повністю залежить від конструкції радіатора і потужності. Вбудований термостат автоматично вмикає і вимикає прилад. Масляний радіатор не спалює пил і кисень, характеризується високим рівнем пожежної безпеки. Він довго нагрівається, але й холодне довго.

Конвектори

Електроконвектори можна використовувати як основні прилади опалення. Принцип роботи: повітря пропускається через нагрівальні елементи, відбувається природна циркуляція – тепле піднімається вгору, а холодне опускається вниз. Приладу тим ефективніший, чим нижче розташований. Корпус нагрівається до 60°C, але захист від перегріву дозволяє залишати пристрій постійно увімкненим. Такої температури вистачає для забезпечення комфортного мікроклімату, але недостатньо, щоб спалювати кисень. Електроконвектори можна ставити в вологих при-

міщеннях. Вони швидко нагрівають приміщення, але споживають багато електроенергії.

Тепловентилятори

У народі їх називають «дуйчиками», калориферами. Принцип роботи: повітря нагрівається від спіралі і вентилятором поширюється по приміщенню. Потужність – від 2 до 2,5 кВт. Прилад швидко гріє приміщення, але шумить. Пил потрапляє на спіраль і згоряє, поширюється неприємний запах.

Інфрачервоні обігрівачі

Такі прилади (їх називають «уфо» за маркою популярного виробника) гріють не повітря, а тіла й предмети поблизу. Тепло інфрачервоного обігрівача схоже на сонячні промені і підходить для локального обігріву. Наприклад, на відкритих майданчиках, в альтанках. Інфрачервоний обігрівач – прилад економний, але чи підійде він

вам? Якщо ви підставили його променям спини, то в груди вам буде холодно.

Керамічні панелі

Керамічний обігрівач поєднує інфрачервоний і конвективний обігрів. Інфрачервоні промені нагрівають предмети, розташовані неподалік, а як конвектор цей прилад прогріває й повітря. Керамічна панель після вимкнення ще довго залишається теплою. Такі прилади характеризуються високим ККД.

Тойце то вдова

Печиво «П'яна сливка»

180 г вершкового масла, 330 г борошна, 2 яйця, 150 г цукру, 1 г солі, 1 ст. л. кориці, 50 г волоських горіхів, 100 г чорносливу, 50 мл червоного десертного вина, 5 г розпушувача.

Чорнослив промити, залити вином, нагріти до 50–60°C і залишити на 30 хв. Відцідити вино, а сливи просушити. Четвертинки горіхів підсмажити на сковороді. Нафарширувати чорнослив горіхами. Для посипки 30 г цукру розтерти з корицею. Для тіста борошно перемішати з сіллю, розпушувачем, рештою цукру. Додати нарізане шматочками вершкове масло і розтерти на крихту. Додати збите виделкою яйце, замісити м'яке гладке тісто. Тісто розділити на шматочки, формувати з них нетовсті палянички і загорнути у ці палянички підготовлений чорнослив. Надати заготовкам овальну форму, змастити їх з усіх боків збитим яйцем і обкратити у цукрі з корицею. Викласти на деко, застелене пергаментом. Випікати при 200°C 12–14 хв. до золотавого кольору.

Голубці з гречкою та домашнім сиром

Капуста, по 300 г гречки, сиру і печериць, 2 яйця, по 2 ст. л. олії і томатного соусу, вершкове масло, 1 цибулина, 250 мл вершків 10%, сіль та перець за смаком.

Підготувати капусту, як на голубці. Сир домашній розтерти з яйцями та перемішати з відвареною гречкою. Посолити, поперчити. Нарізану кубиками цибулю протушувати на маслі. Печериці нарізати пластинами, додати до цибулі і обсмажити. Накрутити голубці. Викласти їх у форму. Томатний соус розвести з 250 мл води, додати 2 ст. л. олії. Перемішати. З'єднати з вершками. На голубці викласти гриби з цибулею та залити заливкою. Запікати при 180°C протягом години, до готовності.

Ніжне м'ясо по-грузинськи

1 кг м'яса (свинина або яловичина), 2 ст. л. меду, 1/2 лимона, 1 ст. л. сметани, спеції та зелень за смаком (кріп, петрушка, кінза, розмарин, базилік), сіль, перець.

М'ясо нарізати середніми шматками. Зелень подрібнити, з лимона вичавити сік. Підготовлені інгредієнти перемішати, додати мед, спеції та посолити. Поставити в холодильник на 2–3 год. Мариноване м'ясо змішати його зі сметаною і викласти у форму для запікання. Запікати при 180°C 45–60 хв. Час приготування залежить від м'яса та величини шматків.

16 жовтня не стало дорогої для нас людини – **Миколи Михайловича Кушніра**. Висловлюємо подяку директору ПрАТ «Олексіївське» Віктору Яцканичу, всьому колективу цього підприємства, а також односельцям, які відгукнулися на наше горе і під-

Під'їзд матиме парадний вигляд

Ремонт під'їзду в багатоквартирному будинку № 8 на вулиці Південній в Катеринівці розпочало за власний кошт АТ «Кіровоградське рудоуправління» (цю та інші двоповерхівки в так званому робітничому селищі – тепер адміністративному центрі Катеринівської ОТГ – воно й спорудило кілька десятиліть тому, відтоді й опікується ними).

Планом ремонту передбачено

поштукатурити та пофарбувати стіни, «обшити» стелю вагонкою, покрити підлог у рівним шаром бетону, встановити світильники, які вмикаються, реагуючи на рух (такі економні прилади АТ «Кіровоградське рудоуправління» встановило в решті катеринівських двоповерхівок). Вартість матеріалів та робіт – близько 50 тисяч гривень.

Марія Ніколаєнко, яка мешкає в цьому будинку вже років з п'ятдесят, чим може допомагає ремонтникам.

– Як хлопці відлучаються на обід, стережу їхні інструменти, – каже. – Води даю, їм треба, коли колотять свої розчини. Добросовісні хлопці, стараються! Я знаю цю роботу, теж ішачила на будівництві в Кіровограді.

На знімку: один з ремонтників, Володимир Хоровець, та Марія Ніколаєнко.

Ваше здоров'я

Що треба знати про хліб

Хліб – один із найбільш «спірних» продуктів харчування. Дієтологи часто радять відмовитися від нього взагалі або звести його споживання до мінімуму через шкідливість для фігури. Однак, багато фахівців запевняють, що здоровим людям хліб необхідно їсти щодня й не менше 300 г.

Хліб буває не тільки білий і чорний, але ще і дієтичний, со-

евий, висівковий та ін. Який же хліб з такого розмаїття найкорисніший для нашого організму?

Пшеничний. Хліб, спечений з пшеничного борошна і води з використанням дріжджів, характеризується високим вмістом крохмалю, який може призвести до порушення обміну речовин і розладу травлення. Він є дже-

релом швидких вуглеводів, що може сприяти швидкому набору ваги, а ось вітамінів і мінералів майже немає – вони залишилися у висівках та зерновій оболонці, що відсіялися.

Бездрижджовий. Доведено, що бездріжджовий хліб легше засвоюється організмом і сприяє активній роботі кишечника. Він також не шкодить мікрофлорі і не може стати причиною дисбактеріозу, на відміну від своїх дрижджових колег.

Житній (чорний). Житній хліб менш калорій (приблизно на 60 ккал на 100 г), ніж білий. На відміну від білого, містить в собі ряд корисних амінокислот і клітковину, які вкрай корисна для роботи шлунково-кишкового тракту.

Цільнозерновий хліб виготовляється з подрібнених, але не просіяних зерен, у тому числі в готовий продукт потрапляє і оболонка

зерна, в якій містяться корисні для нашого організму речовини – вітаміни В і Е, а також клітковина. Однак цей хліб є складним для перетравлення продуктом і протипоказаний людям зі слабкою травною системою, бо може призвести до ускладнення хвороб.

З висівками. Висівки – це

лушпиння, зовнішня оболонка зерна, яка традиційно не потрапляє в хліб. Однак вона вкрай багата на різноманітні вітаміни і мінерали. Цей хліб показаний для профілактики і лікування атеросклерозу, очищення організму від шлаків і зниження рівня цукру в крові.

Кукурудзяний хліб вважається одним з найкорисніших різновидів хліба, адже багатий на вітаміни А, В1, В2, РР, С, каротин, і важливі для людини мінерали, містить багато клітковини. Проте цей хліб погано засвоюється нашим організмом, відтак його не рекомендують вживати при гастриті, виразковій хворобі, а також при проблемах з печінкою.

Вівсяний. Такий хліб готується з трьох видів борошна: вівсяного, пшеничного, житнього. Містить велику кількість вітамінів групи В, С, Е, Н і РР, а також калій, кальцій, цинк, селен, мідь, залізо і фосфор. Сприяє роботі кишківника та виводить токсини з організму, сповільнює засвоєння вуглеводів і нормалізує рівень глюкози в крові.

Соевий хліб належить до дієтичних продуктів. В ньому відсутній холестерин, зате він багатий на білок, вітаміни групи В, калій, залізо і кальцій. Соевий хліб корисний завдяки високому вмісту поліненасичених жирних кислот, які незамінні для організму.

Продукти, що гальмують старіння

Німецькі вчені запевняють, що продукти, багаті на селен, здатні призупинити природні процеси старіння людського організму, навіть омолодити його із середини. Встановлено, що селен відповідає за зменшення чисельності так званих вільних радикалів. Ці молекули сприяють розвитку різних захворювань, онкології у тому числі, і передчасному старінню організму.

Селен міститься у грибах гливи, білих грибах, кокосах, висівках, у печинці курей, індика, свинини, яловичини. Також є у креветках, восьминогах, пташиних яйцях, у кукурудзі, часнику, рисі, квасолі, ячній каші, сочевиці, фісташках, пшениці, манці, горосі, гречці, тунці, вівсяних пластівцях, арахісі, сої, волоському горіхові, мигдалі та брокколі. Перелік від найбільшої до найменшої концентрації селену. Наприклад, гливи містять 110 мкг селену на 100 г, а брокколі – 2,5 мкг.

Вчені запевняють: за декілька місяців регулярного вживання продуктів із вмістом селену вже можна помітити позитивні результати – матимете молодший вигляд і менше скаржитиметеся на загальне самопочуття організму.